

ΣΚΗΝΗΣΤ.
ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ, ΡΟΒΙΝΟΣ

ΡΟΒΙΝΟΣ [ἰδίᾳ]
Οἱ δύο μας, κύριε μαρκέσιε.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ
Τί εἶναι αὐτὸ τὸ ἀνέκδοτον;

ΡΟΒΙΝΟΣ
Ἀπλοῦς ἀστεϊσμός, ἐνῶ αὐτὸ τὸ
ὅποιον θὰ σᾶς εἴπω εἶναι πολὺ σπουδαιό-
τερον.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ
Ἄς ἴδωμεν· ἀλλ' ὁμιλήτε χαμηλο-
φώνως ἐὰν σκοπεύετε νὰ μοῦ ὁμιλήσετε
περὶ τῆς πρεσβείας τὴν ὁποίαν ἀφεύ-
κτως θὰ ἔχω μετ' ὀλίγον.

ΡΟΒΙΝΟΣ
Τὴν ὁποίαν θὰ ἔχετε; Ἀλλ' εἰς τοῦτο
πρέπει νὰ συγκατατεθῶ καὶ ἐγώ.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ
(Μετὰ περιρρονητικοῦ μειδιάματος.)
Ὑρεῖς! Ἀλλὰ τῶντι μοῦ ὁμιλή-
σατε περὶ μιᾶς συμφωνίας. (Καθεζόμενος.)
Σᾶς ἀκούω.

ΡΟΒΙΝΟΣ
(Λαμβάνων καθέδραν καὶ στηριζόμενος ἐπὶ
τοῦ ἐρειπινώτου.)
Ἡ συμφωνία αὕτη εἶναι ἀκριβῶς ἡ
αὕτη ἣτις σᾶς ἔκαμε πρὸ ὀλίγου νὰ γε-
λάσετε μὲ τὴν κόμησσαν. Σᾶς ζητῶ τὴν
ἀπόδοσιν τοῦ μεριδίου σας εἰς τὴν
κληρονομίαν τοῦ Ρουκερόλ.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ
Τίποτε ἄλλο ἐκτὸς τούτου; Ἐκατὸν
χιλιάδας σκούδα!

ΡΟΒΙΝΟΣ
Ναί, κύριε μαρκέσιε· ἀλλ' ἐννοεῖτε
ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὅστις σᾶς ζητεῖ τόσον
μεγάλην θυσίαν ὀφείλει νὰ σᾶς προσ-
φέρῃ ὡς ἀντάλλαγμα ἄλλο τι ἴσης ἀξίας.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ
Καὶ τί μοι προσφέρετε;

ΡΟΒΙΝΟΣ
Τὴν πρεσβείαν σας.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ (εἰρωνικῶς.)
Καὶ πῶς, κύριε Ροβίνε, ἡ πίστις

σας [ὁ Ροβίνος προσκλίνει.] εἶναι τόση
ὥστε νὰ δίδῃ τοιαῦτα ἀξιώματα;

ΡΟΒΙΝΟΣ
Ὅχι· ἀλλ' ἡ πίστις μου δύναται νὰ
καταστρέψῃ τὴν καλὴν θέλησιν τῶν
προστατῶν σας. Ἐξ ἐμοῦ δὲν θὰ προέλθῃ
ὁ διορισμός, ἀλλὰ τὸ ἐμπόδιον.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ (γελῶν παρδωνικῶς.)
Ἀ! ἐννοῶ... Θὰ ἀντισταθῇτε εἰς τὸ
νὰ διορισθῶ. (Ἀκολουθεῖ.)

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΤΟ ἈΣΜΑ ΤΟΥ ΟΡΦΕΩΣ *)

Παρήλθον ἡμέραι καὶ χρόνοι μεγάλοι,
Εἰς δάτους ἐπνίγη τὸ εὐδοτρὸν κλῆμα,
Ἡ κόμη γονέων σεπτῶν ἐλευκάνθη,
Καὶ μεῖρακες ἦδη τὰ δρέφρη θὰ ἦνε
Ἀρ' ὅτου τῆς ξένης ἡ ἄλμη μᾶς ζῇ.

Ὁ ναύτης μὲ μόχθους ἰθύνων τὸ σκάφος
Ἐν μέσῳ λαιλάπων, κ' ἐν μέσῳ θηρίων
Ὁ πλάνης περὶ τῶν ἐρήμων τὰ πλάτη,
Πρὸς τ' ἄτρα τὸ ὄλεμα ποσάνις ἐγείρει
Ποθῶν νὰ εἰκάσῃ τὴν πατρίον γῆν!...

Ὡ, πότε θὰ ῥίψῃ ἀγκύρας τὸ πλοῖον
Ἐν μέσῳ λιμένος φιλότατης πατρίδος;
Ὡ, πότε θὰ κλίνη ὁ ναύτης τὰ στέρνα
Ἐν μέσῳ ἀγάλης μνηστῆς ἐρωμένης;
Βοήθει τοὺς ἀνδρας ναυτίλους, Βορρᾶ.

Ἐκεῖ εἰς ἐκάστου καλύβην πατρῶν,
Ἐκεῖ εἰς ἐστίας φαειρὰν λαμπηδόνα,
Ἡ ὅπου τὸ κῆμα ἐκπνέει, τὴν δείλην
Συνέρχεται ὅλος ὁ οἶκος εὐχέτης
Καὶ κλαίει ἀπόντας γονεῖς, ἀδελφοὺς.

Ἀ, τίς ἐορτὴ καὶ φιλήματα ποῖα,
Ὅπταν τὸ φίλτατον ἔδαφος φθάσῃς,
Ἐκεῖ ὅπου πρῶτον τὸν ἥλιον εἶδες
Καὶ φθίνει τὸ στήθος πιστῆς σου συνεύνου
Κ' ὀγραίνεται τ' ὄμμα μητρὸς γηραιᾶς!...

Σ. Ν. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

*) ΣΗΜ. «ΠΑΡΘΕΝΩΝΟΣ». Τὸ ᾄσμα τοῦ
Ὁρφέως, ἐλήφθη ἐκ τῆς Γαλατίας, δράματος
τοῦ κ. Σ. Ν. Βασιλειάδου, ὅπερ μετὰ τσαύτης
ἐπιτυχίας ἐδιδάχθη τὸν παρελθόντα χειμῶνα ἀπὸ
τῆς ἐν Ἀθήναις σκηνῆς. Ἐν τῇ δευτέρᾳ τοῦ δρά-
ματος τούτου πράξει ὁ Ἀργοναύτης Ῥέννος, διη-
γεῖται εἰς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Πυγμαλίωνα, βα-
σιλέα τῆς Κύπρου, καὶ εἰς τὴν συνεύνον τοῦ Πυ-
γμαλίωνος Γαλάττειαν, τὰ κατὰ τὴν ἐκστρατείαν

ΤΟ ΔΣΜΑ ΤΟΥ ΛΩΤΟΥ

(Ἐκ τῆς ΣΚΥΛΛΑΣ, δράματος τοῦ Κυρίου
Σ. Ν. Βασιλειάδου.)

I

Φέρετέ με ὅπου θάλλει
Ἡ μυροίνη καὶ ἡ χλόη
Αἰωνία,
Ὅπου κλώνες ἀνθῶν πλήρεις
Πλάττουν πυκνὴν θολίαν
Πλήρη μύρων.

Φέρετέ με ὅπου ψάλλον
Πρὸς τὰ ῥόδα ἀμιλλᾶται
Τὸ πτηνόν,
Ὅπου ῥύακες πλανῶνται
Ὅπως νήματα εὐμήκη
Ἀργυρᾶ.

Μὲ ἄδρον ταύρων ἄρμα
Φέρετέ με εἰς τὴν νῆσον
Τῶν γελώτων,
Ὅπου λάμπει μόνον ἔαρ
Καὶ καρπὸς αὐτοῦ ἀκμάζει
Ὁ λωτός
Ὁ λωτός...

τῶν Ἀργοναυτῶν. Πρὸς μεγαλητέραν κατανόη-
σιν τοῦ ποιήματος ἐκ τῆς διηγήσεως ταύτης παρα-
θέτομεν ἐνταῦθα τὰ εἰς τὰς Σειρήνας ἀναφερόμενα.

•ΡΕΝΝΟΣ. Αἱ Σειρήνες ἦσαν θυγατέρες τῆς
Μελπομένης καὶ τοῦ Ἀχελώου· παίζουσαι ἐν
Σικελίᾳ ποτὲ μετὰ τῆς Περσεφόνης ἀφῆκαν αὐ-
τὴν δειλῶς νὰ ἀρπασθῇ ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος, ἡ
δὲ Δήμητρα ὀργισθεῖσα μετεμόρφωσεν αὐτὰς εἰς
τέρατα, τηρηθείσης μόνης τῆς παρθενικῆς αὐτῶν
μορφῆς. Παρὰ τὰ τυρρηνικὰ παράλια τῆς Ἰτα-
λίας, ἡ χαριστάτη νῆσος ἐλέγετο Ἀνθέμουσα
ὅπου κατώκησαν. Ἦσαν δὲ τρεῖς. Ἡ Παρθενόπη
ἐκισθάριζεν, ἡ Λευκωσία ἠύλει, ἡ δὲ Λίγεια ἐμε-
λῳδει· τοιαύτη δ' ἀπετελεῖτο συναυλία καὶ μου-
σική, ὥστε οὐδεὶς τῶν ἀνθρώπων φθάνων ἐκεῖ
ἠδύνατο ν' ἀντιστῇ πρὸς τὰ γόητρα τὰς μολπῆς
τῶν καὶ νὰ μὴ λησμονήσῃ πατρίδα, φίλους, γο-
νεῖς, ἐκεῖ παρ' αὐταῖς κελυγνῶς, καταλείπων τὸ
πλοῖον αὐτοῦ εἰς τοὺς σκοπέλους καὶ τὴν ζωὴν
του εἰς πάντα θάνατον. Ἦλθομεν ἐκεῖ. Εἶδομεν
μακρόθεν τὸ κάλλος τὸ ἀμύθητον, εἶδομεν κατα-
καλυμμένην τὴν νῆσον ἀπὸ λευκὰ ὄστ' ἀν-
θρώπων, λεπτὴ εὐώδης αὔρα ἔφερε μέχρις ἡμῶν
τῆς οὐρανίας μουσικῆς τῶν τοὺς πρώτους μελι-
χρῶς τόνους. Αἱ χεῖρες ἠτόνησαν, αἱ κῶπαι
ἐπληττον τὴν γαληνιώσαν θάλασσαν ὡς λιπόθυ-
μοι, εἶτα δ' ἠγέρθημεν ἅπαντες ἔνθεοι προσο-
ρῶντες τὰς Σειρήνας· καὶ πρῶτος ὁ νεαρὸς Βοῦ-
τος ἐταῖρος ἡμῶν, ἐμμανὴς ἀπὸ τοῦ μέλους τῶν
ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν, πλέων πρὸς αὐτάς.
Οὐδεὶς παρεκώλυσεν αὐτόν· ἀλλ' ἀνελάδομεν τὰς
κῶπας ἐν μέθῃ μαγικῇ καὶ ἡ Ἀργὼ ἐφέρετο πε-
τῶσα πρὸς τὴν ἄρρητον ἀρμονίαν τῶν Σειρήνων.

II

Ἐκεῖ ὅπου εἰς λειμῶνας,
Μὲ στεφάνους ἐστεμμένοι
Χρυσανθέμων,
Κύκλῳ κάθηνται ὠρατοὶ
Καὶ χαρμόσυνοι συμπόται,
Δότε χώρον.

Δότε μοι λωτὸν, ἐταῖροι,
Καὶ νὰ πῶ ἀνθοσμῖαν
Ἀπνευστί·
Θέλω λήθην τῶν ἀνθρώπων,
Θέλω λήθην τῶν φροντίδων,
Τῶν παθῶν.

Μετὰ τῆς ζωῆς τὰς λύπας
Τὴν χαρὰν ἄς εὕρῃ τέλος
Ἡ φυγή μου,
Ἵς εἰς ὄνειρον βακχίδος,
Πληρὲς κάλλους καὶ μαγείας,
Εἰς λωτὸν
Εἰς λωτὸν...

Σ. Ν. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

Τὸ πᾶν ἐλησμονήθη, τὸ πᾶν ἀπώλετο. Τί ὁ μέλλων
θάνατος ἐνώπιον τοῦ ἀκουομένου μέλους; Ἀς
ἀπεθνήσκομεν! — Αἶφνης ἀπὸ τῆς πρῶρας τῆς
Ἀργούς τότε ἤκουσθη ἄλλη μολπή, ἄλλη με-
λῳδία ἄλλος τόνος οὐράνιος. Ἦτον ὁ Ὀρφεύς.
Ὅποτον μέλος ἀπὸ τὰ χεῖλη του, ὅποτοι τόνοι
ἀπὸ τῆς λύρας του, ὅποια ἀρμονία ἦτον ἐκείνη,
φίλοι μου! Ἡ ἀναδυομένη ἀπὸ τοῦ κύματος
Ἀφροδίτη καὶ εἰς τὰ ὄμματα θνητοῦ θὰ ἦτο ὀλι-
γώτερον ὠραία, ὀλιγώτερον γοῆτις καὶ ἔνθεος
τῆς μουσικῆς ἐκείνης. Μικρὸν καὶ αἱ κῶπαι πάλιν
ἔστησαν. Οἱ ἀργοναῦται ἐστράφησαν πρὸς τὸν
Ὀρφεά, ὁ Ὀρφεύς ὡς θεὸς ἠγωνίζετο πρὸς τὰς
Σειρήνας. Εἰς τὴν μεγίστην ἀνάτασιν τῆς φωνῆς
τοῦ ἀθανάτου μελωδοῦ ἡ Ἀργὼ ὠμίλησεν, αἱ
δὲ Σειρήνες νικηθεῖσαι ἔπεσαν εἰς τὸ κύμα καὶ
ἀπέλπιδες ἐπνίγησαν. Ἐσώθημεν.

•ΓΑΛΑΤΕΙΑ. Ἡ Μήδεια;

•ΡΕΝΝΟΣ. Ἡ Μήδεια προσελθοῦσα ἐφίλησε
τοῦ Ὀρφέως τὰ χεῖλη.

•ΓΑΛΑΤΕΙΑ. Εὐγε, Μήδεια! — Ἀλλ' ὅποτον
λοιπὸν ἄσμα θεσπέσιον ἀνεφώνησεν ὁ Ὀρφεύς;

ὦ, εἴν ἤκουον τὸ ἄσμα του!

•ΡΕΝΝΟΣ. Τί θὰ ἔδιδες, Γαλάτεια;

•ΠΥΓΜΑΛΙΩΝ. Ὅ, τι ἡ Μήδεια.

•ΓΑΛΑΤΕΙΑ (μειδῶσα.) Ἐάν ὁ Ὀρφεύς ἦτο

παρών.

•ΡΕΝΝΟΣ. Ἡ μνήμη μου διέσωσε, Γαλά-
τεια, τὰ ἔπη τοῦ, ἀλλὰ τὸ μέλος τοῦ ποῖα ἀη-
δόνο· γλῶσσα θὰ ἐτόλμα ν' ἀπεμιμεῖτο ποτὲ;

•ΓΑΛΑΤΕΙΑ. ὦ, ἄς ἀκούσωμεν, ῥέννε τὰ
ἔπη κᾶν.